

יום החיים הפדיחה שלי עם זוכה פרס "נובל"

של המספר לא פסק. הפניתי לאט את מבטי, וממקומי בפינת הכיתה ראיתי את כל הפרופסורים לפיזיקה בטכניון מתאמצים להבין את דבריו של המספר. את החרדה התחלתי להרגיש כשבבת אחת התחזרו לי מדוע לקולו הנעים של המספר יש מבטא צרפתי. "איך אני יוצא מכאן עכשיו?" שאלתי את עצמי. החלטתי להמשיך ולשכב ללא תנועה בתקווה שלא יבחינו בי. אחרי נצח או שניים, ניצלתי את מחיאות הכפיים כדי להתיישב במקומי, ולא הצלחתי להתאפק מלשאול את הפרופסור החביב שחיך אליי כאל שותף סוד: "תגיד, לא ראיתם אותי?" "ודאי שכן", הוא ענה. "המרצה נכנס ראשון לחדר, הדליק את האור ומיד הבחין בכך. הוא ניגש להעיר אותך אבל אז ראה שאתה ישן עם הספר שהוא כתב על החזה שלך, וחיוך מרוח לך על הפרצוף. הוא ביקש מכולנו: "תניחו לו, נראה שיש לו חלומות טובים..."



"בשבוע הבא לא יהיה שיעור, באותה שעה מתוכננת הרצאה סגורה לחברי הסגל של זוכה פרס 'נובל' מצרפת, קלוד כהן-טנוגי". כך סיים המרצה שלי את דבריו לפני כעשר שנים בכיתה קטנה בפקולטה לפיזיקה בטכניון. אבל אני לא הקשבתי. מקץ שבוע הגעתי לכיתה מוקדם מהרגיל והחלטתי לנוח מעט לפני השיעור. סידרתי טור כסאות למיטה מאולתרת בפינת הכיתה, כיביתי את האורות והוצאתי את הספר היחיד שהיה לי בתיק - "תורת הקוונטים". הספקתי לקרוא חצי עמוד בחושך עד ששקעתי בשינה נעימה. בחלומי ראיתי חלקיקים מטפסים על סולם, יורדים מן השמים לארץ ודרך מחילתו של הארנב מ"אליסה בארץ הפלאות". וברקע קולו הנעים של המספר, שמסביר כמו לילד רך על צבעים ואנרגיות ועל האינסוף. כשפקחתי עיניים קרה דבר מוזר, השמים התחלפו בתקרה לבנה אך קולו

גיל עטר

תשאלו את אשכול

אשכול נמצא אצלי בארנק, הוא מביט, חמור סבר, מתוך מטבע של חמישה שקלים, שמשמש לעגלה בסופר ולקבלת החלטות. ברגע שאני מוצאת את עצמי על סף התחבטות קשה ומטופשת אני מטילה אותו ומקבלת את ההחלטה על פי מה שיוצא. ישנם רק שני חוקים: הראשון הוא שאם המטבע הוטל צריך לנהוג לפי מה שהתקבל, והשני, שלעולם אין מטילים מטבע פעמיים. נשמע פשוט אבל תגלו שכמעט בכל פעם שהמטבע יקבל החלטה, מיד תקבלו תחושת בטן חזקה מאוד שהאופציה השנייה היא הנכונה ביותר עבורכם ואתם פשוט חייבים לבחור בה. אך זה לא כך, אשכול לא טועה.

כי אם התשובה לא ברורה לכם מיד, זה פשוט לא משנה. לא משנה אם תלכו בשבת למקום ההוא שיכול להיות ממש כיף אבל אממ... אולי... לא?... לא משנה אם תבחרו בארנק כחול או שחור או אם יש לכם כוח לקפה עם חברים בסוף היום. שום החלטה איננה החלטה שגויה.

ובכלל, מי צריך את כל האפשרויות האלה? האם אנחנו יכולים להתמודד עם כל פְּלִטת הצבעים של "נירלט" כשאנחנו בוחרים צבע לקיר? עם המבחר של בגדי הילדים ב"עלי באבא"? אפילו כשאני תורמת 5 שקלים בסופר אני צריכה לבחור בין כרטיסי הברכה. זה לא הגיוני! למה אני צריכה להשקיע אפילו חצי דקה בבחירת כרטיס ברכה, כשגם אם אצליח להגיע בדרך לא דרך לחתונה בשנות התשעים, אני ארגיש לא בנוח להשתמש בכרטיס ברכה שכתוב עליו "עמותת לתת"? ובכל זאת, עצם הבחירה מאלצת אותנו להתעסק בה, מהרגע שנתקלנו בה אין לנו מנוס מלהקדיש לה זמן.

אז לפחות בכל אותן בחירות, בהן אני מבינה שההחלטה שלי היא שרירותית, אני נותנת לאשכול להחליט. במשך שנים רבות היה אשכול דמות מפתח במשק הישראלי, כך נטען בוויקיפדיה, ולי זה מרגיש כמו בחירה מוצלחת. הוא בטח יודע טוב ממני מה כדאי.

ליאת אקרמן

אז אנחנו אחרי. אחרי החגים, אחרי "אז איפה אתם עושים את החג?" ו"אלוהים, כמה אוכלו" אחרי חשבונות הנפש על השנה שעברה, מחשבות על השנה שתבוא, מה החלטנו נכון ואיפה טעינו. אז האמת, אני פחות מוצאת את עצמי חושבת על הדברים האלה בחגים עצמם ועוסקת יותר במה שביבי הגדיר נפלא: החיים עצמם. אבל לאט לאט, כשהמהומה שוככת והשגרה מובילה לנו את היוםמום, זה משתלט עליי. סינדרום תשרי אני קוראת לו, שמתאפיין בתהיות והתיישרויות אינסופיות הנוגעות לכל תחום בחיי.

מרצה חכמה שלי קלטה את החולשה הזאת שלי ולימדה אותי שההתלבטויות האלה הן תרמיל גב גדול וכבד שאני סוחבת איתי במסע, ואני לא באמת מצליחה לזוז איתו. ברגע שמקבלים החלטה, זונחים את כל המשקל

העודף ואז אפשר להמשיך לצעוד. אז נכון שזה נשמע כמו ציוץ בטוויטר של קואצ'ר כושל, אבל זה ככה. אין לנו יכולת לדעת אם אנחנו מחליטים נכון בנקודה מסוימת ומה היה קורה אילו היינו בוחרים אחרת, ההחלטה היא רק נקודה קטנה בהתחלה. המסלול שעושים ממנה והלאה הוא זה שקובע.

אז לקחתי ברצינות את העניין הזה, ואני משתדלת להגביל את הזמן שאני מתחבטת בשאלות שנראות לי מהותיות וטעונות בירור מעמיק. לגבי כל שאר ההחלטות - כל כך הרבה החלטות חסרות חשיבות שאני צריכה להחליט כמעט בכל יום נתון - אני שואלת את ראש הממשלה ההוא, לוי אשכול.



אשכול נמצא אצלי בארנק, הוא מביט, חמור סבר, מתוך מטבע של חמישה שקלים, שמשמש לעגלה בסופר ולקבלת החלטות

ולכן לא נחרבו.
דרך אחרת להתמודד עם מידת הדין היא לגרום
לכך שאלוהים לא יוכל לשפוט את האדם. יוזמי
המגדל סברו שאם האדם יתרכז בבניית המגדל
אזי לאחר כמה דורות דעת אלוהים תסתלק
ממנו והוא יהיה כתינוק שנשבה, וממילא
אלוהים לא יוכל לשפוט אותו: "...וַיִּנְעֹשׂה לָנוּ
שֵׁם" על ידי מחיקת שם שמים.

מכיוון שמטרת המגדל הייתה מחיקת שם
שמים, אלוהים יורד ובוכל את שפת האדם
והאדם נפוץ על פני כל הארץ. אונקלוס מפרש
את "יֵרַד ה'" לראת את העיר וְאַתּ הַמִּגְדָּל
(פסוק ה) כ-"וְאַתְּ גַּלְיָהּ". כלומר, הייתה
התגלות קדומה של אלוהים בפני האנושות.
האפקט של התגלות האלוהים היא חיזוק
העצמיות של האדם כי הרי האדם רואה את
עוצמתו של אלוהים שהוא נברא בצלמו. כפי
שמבאר הרב קוק את "מודה אני לפניך",
שעמידת האדם לפני הקב"ה מדגישה את
ה"אני" שלו.

לסיכום, יש פה "מידה כנגד מידה: הם אמרו הבה נבנה, והוא כנגדם מדד ואמר הבה נרדה" (רש"י).

הם ניסו לשעבד את האדם ולבטל את העצמיות שלו, והוא כנגדם התגלה אל האדם, חיזק את העצמיות שלו, מה שבסופו של דבר גרם לאדם לזנוח את בניית המגדל ולפוץ על פני כל הארץ.

רש"י מסביר את המוטיבציה לבניית המגדל כך: "אמרו אחת לאלף ושש מאות חמישים ושש שנים הרקיע תתמוטט כשם שעשה בימי המבול, בואו ונעשה לו סמוכות". לפי זה, האדם סבר שהמבול הוא תופעת טבע מחזורית שנגרמת עקב התמוטטות הרקיע. וכדי שהרקיע לא יתמוטט שוב צריך לסמוך אותו בעמודים. לפי חז"ל, מגדל בבל היה הראשון מבין ארבעה עמודים שהיו אמורים להיבנות כדי לסמוך את הרקיע.

כוונת הדברים היא שהאדם למד מהי מידת הדיון, ושהוא אמור לחיות לפי ערכים מסוימים ושומדי פעם הוא נידון על פי מעשיו. אם יצא חייב, אזי הרקיע מתמוטט עליו ואסון בא לעולם, וכדי למנוע את האסון הבא צריך לבנות מגדל.

על דור המבול כתוב: **וַתִּשְׁחַת הָאָרֶץ לְפָנֵי הָאֱלֹהִים, וַתִּמְלֵא הָאָרֶץ חָמָס׃** (בראשית ו יא). דור הפלגה הבין שהשנאה בין בני האדם היא שהביאה את המבול, והשנאה בין בני האדם קיימת כי האדם מרוכז בעצמו. לכן אם האדם יפסיק להיות מרוכז בעצמו, ממילא לא תהיה שנאה ולא יבוא מבול. זאת אומרת שהתפקיד של מגדל בבל היה בעצם בנייתו. כל עוד המגדל נבנה, האדם מרוכז במפעל הכלל-אנושי של בנייתו וממילא יש שלום בעולם. וזה מסתדר עם דברי חז"ל שאמרו שדור הפלגה היו רשעים כמו דור המבול אבל שרר שלום ביניהם

”וַיְהִי כָל הָאָרֶץ שָׁפָה אֶחָת וּדְבָרִים אֶחָדִים. וַיְהִי בְּנִסְעָם מִקֶּדֶם... וַתְּהִי לָהֶם הַלְבָּנָה לְאֶבֶן וְהַחֲמֹר הָיָה לָהֶם לַחֲמֹר. וַיֹּאמְרוּ: הִבֵּה נִבְנֶה לָנוּ עֵיז וּמִגְדָּל וְרֹאשׁוֹ בַּשָּׁמַיִם, וְנַעֲשֶׂה לָנוּ שֵׁם, כֵּן נִפְּוֹץ עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ. וַיֹּדֶה ה' לִרְאוֹת אֶת הָעִיר וְאֶת הַמִּגְדָּל אֲשֶׁר בָּנוּ בְּנֵי הָאָדָם. וַיֹּאמֶר ה'... הִבֵּה נִרְדֶּה וְנִבְנֶלָה שֵׁם שִׁפְתָם, אֲשֶׁר לֹא יִשְׁמְעוּ אִישׁ שִׁפְת רֵעֵהוּ. וַיִּפֹּץ ה' אֶתָם מִשָּׁם עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ, וַיַּחֲדְלוּ לִבְנֵת הָעִיר” (בראשית יא א-ח).

הדור שחי אחרי המבול וראה מה קרה לעיר הבוץ שנבנו לפני המבול, מגלה שאם לוקחים בוץ ומכניסים אותו לכבשן מקבלים לבנה. עם הטכנולוגיה החדשה הם מתחילים לבנות עיר ובמרכז מגדל. לפי פרשנות זו, דור הפלגה ניסה להתמודד עם איתני הטבע, אולם פרשנות זו מעלה שני קשיים: ראשית, לא ברור למה המגדל הפריע לאלוהים, הרי אם אלוהים יצרה להעניש שוב את האדם הוא יכול לעשות זאת בדרכים אחרות כמו רעידת אדמה.

דבר נוסף, רש"י מפרש את "וְיָהִי בְּנִסְעָם מִקֶּדֶם" (פסוק ב), "שהיו יושבים שם, כדכתיב למעלה יהי מושבם הר הקדם". כלומר, רש"י מזהה את בוני המגדל כבני שם שחיו בהר הקדם. לפי זה, אם מטרת המגדל הייתה להתמודד עם איתני הטבע, היה סביר יותר לבנות את המגדל בהר הקדם מאבנים חצובות ולא לעשות זאת בעמק שנער מלבנים מלאכותיות.

הורים ותומכים **איך להקנות הרגלים חיוביים**

אז איך עושים את זה:

1. מרכיבים משקפיים שמגדילים את כל האירועים בהם הילד פועל כפי שהוא אמור לפעול למיטב דעתנו, ומבצע התנהגויות חיוביות (עזרה לאח, לקיחת אחריות בבית, ביטוי של אמפתיה, חקירה בונה של העולם וביצוע למידה, הפגנת יצירתיות וכו').

2. מתייחסים לאירוע באופן מידי ומגיבים עליו בחיזוק חיובי שכולל 3 מרכיבים:

א. מבט ישיר בעיניים - עומדים מול הילד במרחק קרוב למדי כך שהוא יכול לראות את פני המבוגר המדבר אליו, מוודאים שהוא אכן רואה את פניו, ומעבירים באמצעות הבעת פנים משמעותית את התחושה החיובית שיש לנו מהתנהגותו. כדאי שההבעה תהיה אותנטית, כמוכן.

ב. מבטאים מסר חיובי מדויק לגבי ההתנהגות שקרתה: "אני מאוד מעריכה את זה שעזרת לי להוציא את האחיות הצעירות שלך מהרכב, זה היה מאוד יפה מצידך שעזרת לי" (אני מעריכה - חיזוק חיובי; עזרת לי להוציא מהרכב - אירוע ספציפי מדויק; זה היה יפה מצידך שעזרת לי - ציון הערך שבעזרה). דוגמה נוספת: "יפה מאוד שהתחלקת עם אחיך בחטיף, זה מאוד שימח אותי". חשוב לדייק בתיאור, כיוון שאנחנו רוצים שהילד ילמד בקלות איזה פעולה לבצע כדי לקבל שבח.

המסר חייב להיות מדויק, להתייחס לאירוע ספציפי ולתאר את המעשה ואת הערך שבו.

ג. תוך כדי התבוננות בעיניים ומסירת המסר משלבים מגע בחלק כלשהו של הגוף – חיבוק, או ליטוף. זה עובד יופי גם עם מתבגרים, אלא ששם כדאי להסתפק במגע בכתף, כי המתבגרים הרי לא צ'כים ת'חיבוק של אפ'חד.

שלום חברים וחברות וברוכים הבאים לטור המשפחתי. הטור המשפחתי הוא טור שיוקדש לעיסוק בנושאים ודילמות שמעסיקים הורים, ולטיפים מעשיים בהורות. האמת היא שחשבתי להתחיל בכתיבה על מתבגרים כיוון שזהו תחום מרתק שרבים בו סימני השאלה על סימני הקריאה. אך הפעם החלטתי לכתוב בסדר כרונולוגי ולדבר על גיל הילדות. כולם יודעים ששנות הילדות הן שנים מעצבות בחייו של האדם. הקשר שלנו עם ילדינו מעצב אותם רגשית אך גם מכין אותם ערכית ותפקודית להיותם בוגרים עצמאיים בעולם. הרבה הורים מתלבטים בשאלות של הקניית הרגלים - כיצד ללמד את הילד לחלוק עם חברים או עם אחים; איך ללמד נימוס או שליטה בכעס; איך להרגיל ילדים להכין שיעורים לפני שרצים למסך ועוד... אז הטיפ שלי השבוע קשור לשאלה איך לחזק הרגלים חיוביים אצל ילדכם.

ולמה חשוב בעצם לעודד הרגלים טובים?

1. כי הם בונים את אישיות הילד ומאפשרים לו ליצור דימוי עצמי חיובי ופניות נפשית להתפתחות.

2. כי חיזוק על מעשים טובים מעגן תפיסה מוסרית לגבי השאלה למה נכון לעשות דברים מסוימים.

3. כי ככל שתהיה להרגלים החיוביים נוכחות גדולה יותר כך הם יאפילו על הרגלים פחות חיוביים ובחלק מהמקרים יחליפו אותם.

4. כי אנחנו אחראים על עיצוב ההתנהגות של הילד בדרך להיותו אדם בוגר ועצמאי אשר מסוגל לתרום לחברה וליהנות.

שיטה זו נקראת שיטת גריית שלושת החושים והיא נמצאה מועילה בהטמעה של מחשבות ורגשות בילדים ובבני אדם בכלל.

אתם יכולים לנסות את זה בבית - כן, כן, אתם ההורים - אחד על השני. תבדקו את האפקט של זה ואז תבינו מה זה עושה לילדים. תיהנו, תחשבו חיובי ותחזקו חיובי!

אפרת נצר וייס

פתאום שביני לבין עצמי אני תופס את AT&T כמו גרסה מקומית של "בזק". אתם יודעים, היא הייתה שם ראשונה, בטח הזקנים נשארו איתה ועם המחירים הגבוהים מתוך הרגל. והצעירים בטח מתחברים ל"נטוויז'ן", סליחה, ל-T-mobile. ובכל זאת, אין שום קשר בין חברות התקשורת בארה"ב ובישראל, ואת AT&T בכלל אי אפשר להכניס לקופסה של בזק.

הכביש הראשי פה הוא לא בגין, ה-Oak Trees שברחובות לא נראים כמו עצי אלון, סנאי רחוב זה לא התחליף האמריקני לחתולים והצרצרים מצרצרים פה באוקטאבה אחרת לגמרי. ומזג האוויר? מזג האוויר פה לא מזכיר בשום מובן את מה שאנחנו מכירים. כאילו סתם במקרה קוראים לשניהם "מזג אוויר".

אבל השיא הגיע לקראת פתיחת שנת הלימודים בקולג' של האוניברסיטה שבה אני מלמד. לאחר שבוע של הסברים ומצגות על היחס לסטודנטים, גילם והקשר שלהם לקבוצת הפוטבול, אני יכול לכתוב במשפט אחד את כל מה שקלטתי: זה לא נכנס לקופסה של שנה א' באוניברסיטה ישראלית, אבל אין לי אף קופסה אחרת שתתאים.

אני יכול להמשיך את הרשימה מכאן ועד הארץ אבל הנקודה הובהרה: הדבר הכי חשוב כשנוסעים לארץ חדשה הוא דווקא להביא קופסאות ריקות.

יאיר הרטמן

איזה שלושה ספרים היית בוחר לקחת איתך לאי בודד? שאלה קלה: שלושה של רומן גארי. ונניח שהיית צריך לארוז את כל הבית שלך בתשע קופסאות, מה היית בוחר לקחת אז? זה כבר יותר עדין: אורזים הרבה ספרים בעברית ומגנטים למקרר, שייראה כמו בבית.

כשעוברים אל מעבר לים, כל קופסה צריכה לעמוד בסטנדרטים קשוחים של גודל ובעיקר משקל, וזו זווית מאוד לא שגרתית להסתכל על החפצים שלך: כמעט סיימתי למלא קופסה, ונתורו שני קילו. מה לשים? ספר שירים של נתן יונתן? גרביים ותחתונים? עשרה ספרים של ספריית "פיג'מה"? כיסוי לחלות, גביע (Made in Charka) ונר הבדלה? אבל האמת היא שעל רוב הקופסאות שאנחנו מביאים, אין בכלל הגבלה, ואפשר להביא כמה שרוצים - וזו הבעיה האמיתית.

במקום רחוב אשל, עכשיו זה ווסלי, ובמקום מזכרת בתיה, קוראים לזה עכשיו אוונסטון, שזה פרבר של שיקגו. וכששאלו אותנו איפה זה מזכרת בתיה (כן, כן, תתפללו אבל יש כמה אמריקנים בורים כאלה), בסופו של דבר מצאנו את עצמנו אומרים שזה "פרבר של רחובות". ובכל זאת, כמה שננסה, די קשה להכניס את מזכרת בתיה לתוך הקופסה האמריקנית שרשום עליה "פרבר". זה פשוט לא מתאים. כמו שאי אפשר להכניס מכונת קפה ישראלית לשקע אמריקני.

או למשל בתחום הטלפוניה והאינטרנט. אז יש כמה חברות, כמה מחירים וכמה תוכניות שונות, ותוך כדי סקר השוק הקטן גילית

ראש בראש: שירי חג מועד וזולל

בעד החגים

אז ככה, במקום להתחיל ולחפש נימוקים מבריקים, הסברים מאירי עיניים או טענות מחץ, הנה זה בשיא הפשטות: בארבעת השבועות שהסתיימו עם קריאת פרשת "בראשית" - התקופה שאנחנו נוהגים לקרוא לה "החגים" - היו אחד-עשר ימי עבודה במקום עשרים. רגע, אני אחזור על זה, בעיקר כי אני צריך להגיע פה למאתיים מילה, ונראה לי שאחרי שאני כותב "אחד-עשר ימי עבודה במקום עשרים", אני יכול למעשה לסיים את הטקסט ולתת לאבנר ללהג כמה שהוא רוצה בצד השני. היית אחלה, באמת, אבל זה נוק אאוט. גיים אובר. אבל אם בכל זאת אתם מתעקשים לחפש עוד כמה סיבות טובות למה חודש תשרי הוא פשוט התחלה נהדרת לשנה, ומדוע כדאי לשכפל את הדגם הזה גם לחודשים אחרים, אז נזכיר שמלבד החופשות (הזכרתי כבר חופשות, נכון?), רוב החגים הם באמת אחלה. זהו זמן נהדר לפגוש את המשפחה, המצומצמת והמורחבת. אה, אופס, ננסח מחדש, זהו זמן נהדר לפגוש חברים. יושבים, מדברים, אוכלים. אין לחץ של עבודה, אין לאן למחר. תענוג.

ויש גם את האווירה. משהו מיוחד מסתובב באוויר בימים האלה. ראש השנה מביא איתו את התחושה של פתיחת דף חדש, יום כיפור את השקט והסליחה, סוכות את הטבע, ושמחת תורה את השמחה, נו. קצת קיטש, אני מודה, אבל מה שיפה פה הוא שכמעט בכל אחד מהחגים האלה, עם הדף החדש או עם הטבע, מגיע גם מנגל עמוס בכל טוב, וזה כבר לא קיטש, זה טעים.

אה, וכמובן כמובן כל נשכח שיש גם את התפילות הארוכות. אה, שיט, זאת שורה של אבנר. נשכחו מזה.

יואב פרידמן

נגד החגים

כל הדברים הטובים שקורים במהלך תקופת החגים הם בדיוק הסיבה לעצור את הרכבת המשתוללת הזאת רגע לפני שהיא תחריב כל חלקה טובה. אני לא מדבר כרגע על תפילות, מירוק חטאים או בניית סוכה - אלה ריטואלים שכל אחד בוחר לעצמו איך וכמה למלא, ובדרך כלל נזקם שולי. לא, לא. אני מתכוון דווקא לכל הגוויז' שמתלווים לתקופה הזו - בין אם אתה אפיקורוס מוחלט או יהודי אדוק ומאמין: הכבש השמנוני בתנור, החיכוך המשפחתי המלבב, שנת הצהריים הנשגבת, השאירות מהאוכל (כולל ניגובים בסתר באישון ליל), היציאה לטיולים משפחתיים והזמן הפנוי שנופל פתאום מהשמים.

מדובר בשכיות חמדה מקסימות כמובן, אך גם מנוונות. בעת כתיבת שורות אלה (איפשהו בין כסה לכרית), אני מתקשה לנשום עצמונית מגודש המזון, וכל כך מכור לשנ"ץ, עד שיש סיכוי שאהפוך לשנאצי ואירדם בשידור. אם היה ניתן לחלק את החגים בשוויוניות (נניח, חג לכל חודש), אפשר היה איכשהו לשרוד את כל הקיט והשיט הזה, אבל אחרי דבוקה דבוקה של שלושה שבועות, בית

הופשטיין נדרש להפוך לבית לוינשטיין כדי להתגבר על הטרומה. מתישהו באוקטובר, מישו מושך מעלינו את השמיכה, מפזר את שאריות החלום ומכריז שאשכרה הגיעו "אחרי החגים" - אותה הבטחה שבעצם לא התכוונו אף פעם לממש. שולפים אותנו מהמיטה, מנגבים לנו את הפירורים מהשפתיים, ושולחים אותנו למדבר של עבודה ומחויבויות למשך חודשים ארוכים. פסטיבל האוכל, השינה והתענוגות מתחלף באבחה בפקקים מייאשים, טלפונים טורדניים, היסטריה ישראלית ושבועות ארוכים וצחיחים, בלי קרן אור בקצה המנהרה.

אבנר הופשטיין



הספר עומדים בפניה. לשמר את עולם הדמיון הילדי, לטפח אותו ולגייסו לתהליך הלמידה כדי שיהפוך לאותנטי, מעניין, מאתגר ומשמעותי. העובדה שתלמידי בית הספר באים מעולמות תרבותיים מגוונים ושונים רק מחדדת את הצורך לטפח תהליך הוראתי מסוג זה. חשוב להדגיש כי דווקא לימודי הליבה הקשתיים (תפילה ומפגש, בתי המדרש, שיעורי המתיבתא, תוכניות הלימוד המשלבות מקורות יהודיים ואוניברסאליים דוגמת "הכול דיבורים" ו"עורכים שולחן") אינם רק מטפחים שיח משותף וסובלני אלא גם מעודדים מעצם האופן שבו הם נלמדים מעורבות גבוהה של הלומדים בתהליך הלמידה תוך הפעלת היצירתיות והדמיון של התלמידים והחלפת דעות, ידיעות ותובנות ביניהם. חשיבות לימודית רבה יש גם למפגשים לימודיים שנעשים מחוץ לכותלי בית הספר. סיורים לימודיים דוגמת "סיור הסליחות" לקראת יום הכיפורים או פעילויות חברתיות אחרות במקומות אחרים מאפשרים את אותה חוויה לימודית באופנים אורייניים ושאנים כאלו. זוהי הדרך להפוך את בית הספר לקהילה המשלבת חשיבה, מפגש ודמיון ומהווה מקור לחוויה יומיומית משמעותית עבור תלמידיו.

שנת לימודים פורייה,

רונן כהן

מנהל בית הספר "קשת"

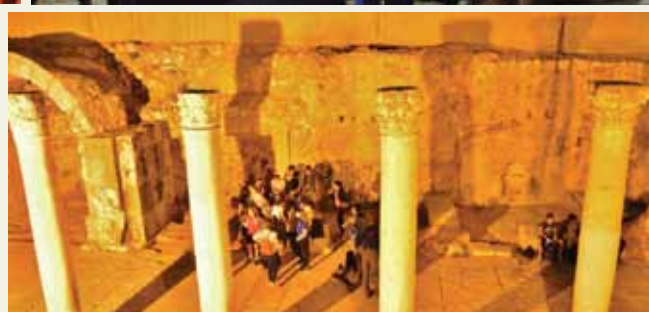
איך מבוגר מצייר כבשה? איך ילד מצייר אותה? לפני שבוע לערך נכנסתי לשיעור באחת מכיתות היסוד. קראתי עם הילדים פרק מתוך "הנסיך הקטן". בסיום הקריאה התפתח דיון בכיתה על הפער שבין דמיונם של הילדים מול זה של המבוגרים. שאלתי, מה מייחד דמיון של ילד מזה של מבוגר? הדוגמאות, הרעיונות וההסברים שהעלו התלמידים היו מגוונים ושיקפו עושר של חוויות מעולם הדמיון. כך לדוגמה טענה אחת הילדות שתפילה לאלוהים עבורה אינה רק אוסף פסוקים אלא טיול בעולם של תקוות ומשאלות צבעוניות. ילד אחר סיפר שבמשחק שחמט הוא מדמיון מאבק בין שתי ממלכות של גיבורי-על. למה מבוגרים לא חושבים באופן הזה, למה הם נוטים לדמיון פחות מילדים? הילדים הסכימו ביניהם על התשובה: על המבוגרים מוטלת אחריות רבה המעקרת לא מעט מיכולת הדמיון שלהם, היכולת לראות ולחשוב אחרת. כשביקשתי מהכיתה למצוא פתרון "למצוקתנו, המבוגרים" הציעו הילדים להרבות במשחקים. המשחק יגאל אותנו, כך טענו, מגבולות המציאות ורק כך נוכל לדמיון כובע סתמי בתור "נחש בריח בולע פיל".

באתי ללמד, יצאתי מתלמד.

הדיאלוג המרתק הזה, העשיר בתובנות ורעיונות מחדשים ומעוררי מחשבה, ממחיש במידה רבה את סוג המשימה החינוכית שמורי בית



סיור סליחות



תחילת שנה בגני "קשת"

זהו גם ערך מרכזי בעולמו של החינוך המשותף, והשאיפה היא שהוא ילווה את העשייה החינוכית לאורך כל השנה. לסיום, מאחלת לצוות הגנים ולקהילת "קשת" שנה טובה ומוצלחת, שנת שלווה ועשייה, שנה של אחדות וצמיחה, שנדע להקשיב איש לרעהו ולכבד כל אחד באשר הוא. ועוד תודה אחת קטנה אך גדולה, לגננת ותיקה שסיימה את עבודתה ב"קשת" השנה: תודה לך שרית על שנים של נתינה מהלב והנשמה, על חינוך הילדים במסירות ומקצועיות, ברגישות ואהבה. מאחלים לך הצלחה ועוד שנים ארוכות של עבודה משמעותית, התפתחות והגשמה. יעל ברגר

הם משתייכים, תפילה או מפגש, לומדים את כללי ההתנהגות בגן וכבר כמעט חודש שלם מאחורינו ואנו בעיצומם של חגי תשרי. לקראת ראש השנה ערכו בגנים את "סדר ראש השנה", והילדים הכירו את הסימנים, הברכות והאיחולים לשנה חדשה, שמעו תקיעת שופר והכינו איגרות ברכה להורים ולחברים. בלימוד על יום כיפור עסקו בעיקר בבקשת "הסליחה" ומשמעותה בין חברים, הכירו את מנהג הסליחות ושרו מתוך התפילות והפיוטים. בימים אלו אנו עוסקים בערך "ואהבת לרעך כמוך". זוהי תחילת שנה וזמן לגבש את חברת הילדים ולהעצים את הצדדים החיוביים שבה.

"שנה חדשה מתחילה לה עתה, כולם נרגשים גם אני גם אתה, הלב מבקש, שואל, מתפלל, לטוב הוא מייחל..." גם אצלנו בגני "קשת" החלה השנה בהתרגשות, התחדשות ובעשייה מרובה. בחודש זה של התחלות חדשות, עסקו בגנים בהיכרות עם המסגרת החדשה והסתגלות אליה - ילדים חדשים וצוות חדש שהתחלף ברובו. זוהי תקופה של חגים וחופשים ובהחלט לא קל להיכנס למסגרת ולשמור על שגרת גן רגילה, ובכל זאת החלה שנה טובה ורגועה, מלאה בלמידה חווייתית ועשייה. הילדים הכירו זה את זה, לאיזו קבוצת זהות



מזכר אקט בוגרי בית הספר מספרים

אחינועם גליק לומדת ביאס"א



אני לומדת ביאס"א - בית הספר למדעים ואמנויות בירושלים. המגמות שלי הן כימיה ומחשבים. השינוי בין בתי הספר מתבטא בכל תחום: בית הספר שאני לומדת בו קיים כבר 25 שנה, הוא פנימייה, הוא לא דתי, ממוקד מאוד בנושא הלימודי והוא רק תיכון.

אין בו כמעט שום דבר שדומה ל"קשת" מלבד הקשר החזק בין שכבות הגיל השונות.

בימים הראשונים של בית הספר הייתי בטוחה שיהיה לי הרבה יותר קשה אבל ההתחלה הייתה לי קלה יחסית וחלקה, הרבה בזכות החברים מ"קשת" שעוד לא התחילו ללמוד באותו יום והיו זמינים לי בפלאפון, לפעמים גם לשתיים או שלוש שיחות ביום עם אותו חבר או חברה. אני מאוד שמחה שעברתי ליאס"א, טוב לי שם מבחינה לימודית וחברתית. אבל אני כל הזמן חושבת על "קשת", מאוד מתגעגעת וברגעים היותר קשים גם ממש רוצה לחזור. חסרות לי השכבות הנמוכות, להיות הכי גדולה, להרגיש השפעה על בית הספר, חסרים לי שיעורי יהדות, חסר לי הקשר ההדוק עם החברים שמכירים אותי כבר שנים והקשר המיוחד עם המורים. אבל מצד שני אני גם כל כך שמחה ללמוד בירושלים, ואני ממליצה לתלמידי כיתות ח' וט' שהחלטה לגבי התיכון מתקרבת אליהם - תפרצו את הגבולות שלכם, אל תישארו בקרוב ובנוח, תאתגרו את עצמכם ותמצאו את המקום שהכי מתאים לכם גם אם זה ידרוש מכם מאמץ.

אחינועם גליק, כתה י'

חן רבל לומדת ב"קשת" ירושלים



אני לומדת ב"קשת" ירושלים, בחרתי במגמות פיזיקה, ערבית ותלמוד. מכיוון שבחרתי להמשיך בחינוך המשלב, יש המון דברים שדומים ל"קשת" - אם זה מגוון האנשים והדעות, הדיונים, השיעורים בשני קולות וגם המשפחתיות והקרבה האופייניים לאנשים בעלי אידיאלים וחזון משותף. אמנם ל"קשת" (ירושלים) אין קראוונים, יש מזגנים (שעובדים!), יש צוות ותיק וגדול, אולם ספורט, ספרייה והמון המון דברים שמקלים ומשפרים את חוויית הלימוד, אבל אי אפשר להשוות בכלל את החוויה של להיות המחזור הראשון, ובכלל חלק מהקמת בית הספר ועיצובו, את האהבה, הדאגה, השעות אין ספור שהשקיעו בנו. היינו צריכים להשקיע כוח (גם נפשי) ועבודה קשה בשביל שנצליח לעבור את השנים האלה בשלום, אבל נהנינו מכל רגע והפכנו למשפחה שממש קשה להיפרד ממנה. מובן שממשיכים לשמור על קשר חזק ולבקר הרבה בבית הספר, לא ניתן לכם לשכוח מאיתנו כל כך מהר...

חן רבל, כתה י'

מועצת החכמים

במדור זה נביא מקבץ דברי חוכמה של ילדי "קשת" בנושא הרה גורל. והפעם, כינוס מיוחד לכבוד עשור שנים ל"קשת". קבלו את החקמולוגים מגן "ארז": אדר שבת (מפגש), פארי קרנובסקי ושרי וייס (תפילה).

אז מה מיוחד בגן "קשת" לדעתכם?

אדר: המשחקים. גן זה רק לכיף.

שרי: שהגננת החילונית עושה לקבוצת מפגש והגננת הדתית עושה לתפילה.

אדר: אני בקבוצת ממ"ד.

באמת? מה עושים בממ"ד?

אדר: אנחנו לא מתפללים בממ"ד והם מתפללים לא בממ"ד.

פארי: הוא מתכוון שהמפגש נשאר בממ"ד והתפילה נשארים קרוב לארון הקודש. למרות שאני לא מבינה את זה, אנחנו בכלל לא משתמשים בארון הקודש. אתם יודעים שבבית כנסת אפשר לשתף גם בנות?

שרי: מה זה לשתף בנות?

פארי: לקרוא בתורה, נגיד בבת מצווה.

שרי: אה... לבנות יש בת מצווה בגיל 12 ולבנים רק בגיל 13. זה בגלל שבנים יותר תינוקיים מבנות. וגם, הייתי ביוון ושם אין בת מצווה.

מה זה אומר להיות חילוני או דתי?

שרי: דתי זה מי שמאמין ומקיים מצוות. חילוני יכול להאמין או לא להאמין. אבל דתיים בטוח מאמינים.

פארי: אבא שלי חצי דתי וחצי לא.

שרי: אז הוא מסורתי!

הייתם רוצים להחליף קבוצה לפעמים?

פארי: קוראים לזה להתארח. אפשר רק אחרי החגים.

ולעבור קבוצה לתמיד? זה אפשרי?

אדר: לא. אימא ואבא מחליטים.

שרי: הם מחליטים אם נהיה חילונים או דתיים. או מסורתיים.

אי אפשר להחליט לבד?

שרי: רק כשאני אהיה גדולה.

פארי: אני יכולה אפילו להחליף שם כשאני אהיה גדולה.

ומה זה להתפלל?

שרי: זה שאומרים תודה להשם.

אדר: אם מתפללים, אלוהים פותח את השמים ויוצא מהם כל מה שביקשנו.

ראית את זה פעם קורה?

אדר: לא, אבל האמת היא שזה נכון.

פארי: אם היו רואים את זה בטלוויזיה זה היה קורע...

ואם התעוררתי עצוב בבוקר או ששכחתי את הכריך, עדיין צריך לומר תודה?

שרי: תבקש תודה כי אולי הוא יעשה לך נס וייתן לך כסף לקנות. וגם תגיד לו תודה בכלל שהוא ברא את האוכל, כי אם הוא היה נותן לך כסף מהשמים ולא היה בורא אוכל אז למה שהוא ייתן לך כסף?

אגב, למה אתם אומרים "הוא"? אלוהים זה הוא או היא?

פארי: זה הוא. בעצם אנחנו לא יודעים כי אנחנו לא רואים אותו.

שרי: הוא בתוך הלב שלנו, בתוך הגוף, בתוך כל האוויר.

אדר: הוא בלתי נראה. הוא בשמים, הוא פשוט בצבע של השמים.

אם הייתם הגננת ליום אחד, מה הייתם משנים?

פארי: שכל יום אפשר ללכת או לממ"ד או לתפילה. לא חייבים כלום. וגם הייתי עושה תפילה קצרצרה, רק שרים שיר וזהו.

הייתם רוצים שבגן יהיו רק בנות או רק בנים?

בנות: כן!!!

שרי: אבל חוץ מאדר, כי הוא הכי חמוד.

אז לסיכום, אתם ממליצים לכל הגנים להיות כמו "קשת"?

כולם: לא!!!

למה?

פארי: כי אני אוהבת להיות בגן מיוחד.

שרי: גם אני. וגם אדר כי הוא כזה חמוד.

בתפקיד ירון לונדון: גיל עטר ואורית קרנובסקי נוטמן

עם בית הדין לעבודה. את מוציאה אותי מדעתך! בסופו של ענין התקבלה הכרעה. כלומר, אני הכרעתי את העורך, שנכנע ללא תנאי וקיבל את ההצעה שלי לגבי המדור... וכעת אין גאה ומאושרת ממני לספר לכם, קוראים נכבדים ואינטליגנטים שלי, שהחל מהגיליון הבא של "דברת בם" אכתוב עבורכם ביקורת מעמיקה ויסודית על גני השעשועים במזכרת בתי. בטור הבא מתוכננת פתיחה חגיגית עם גינת אגוז. יש למה לצפות!

ולסיום בקשה אישית: אם אתם מסתובבים בפארק או גינת שעשועים במושב ורואים בחורה נאה ומטופחת שנראית צעירה מאוד יחסית לגילה המופלג, עם משקפיים אורתופדיים ותסרוקת סן-טרופז בגוני אינדיגו בהיר (מצורף דיוקן שהכין חבר שלי, חנוך), אז גשו לומר שלום ולקבל לגימנת של קוניאק מהפלאסק, כי אוכל לא זורקים וקוניאק זה בעצם ענבים. שלכם, בתי יקניטוני



של שחרית. אחרי שהשתעשעתי התעטשתי, והעורך הסביר: "אני צריך אותך לסדרת כתבות מיוחדת במהדורה החדשה והמחודשת של 'דברת בם' - בכל גיליון תכתבי ביקורת על אלבום חדש של מוזיקה ישראלית". אבל ההצעה שלו ירדה מהפרק כי השמיעה שלי זה לא מה שהיה פעם. בואו נגיד שאני חירשת כמו עטלף עיוור, כמו ואן-גוך ובטהובן ביום רע באתר בנייה. אז שלום וביי לך, טור ביקורת מוזיקה שלא באמת קרה. "טוב", אמר לי העורך, "אז בואי נלך על ביקורת מסעדות! נארגן תקציב מועד עמותת 'קשת' ונשלח אותך לסעוד במסעדות שף שעליהן תכתבי ביקורת קצרה - כולן כשרות וממוקמות בגדרה כמובן". אבל גם זה ירד מהפרק בגלל שאני בדיוק עכשיו בשנת שבתון (סוג של דיאטה אינדיאנית שדורשת מחויבות ארוכת-טווח. עזבו, לונג סטורי). מעברו השני של קו הטלפון שמעתי יבבה חרישית - זה היה העורך שצווח: "נו כבר בתי! אני מוכרח להעסיק אותך מחדש עד סוף החודש, אחרת אסתבך

קוראים יקרים שלום רב. האמת שהתגעגעת אליכם מאוד. למען אלה מביניכם שהצטרפו בשנה האחרונה לקהילת "קשת" אוסיף גם נעים מאוד - אני בתי יקניטוני, אוד מוצל מאש, תושבת מזכרת בתי מיום הקמתה ואלופת המחוז באפיית שטרודל אמיתי עם קינמון וציפורן אמיתיים.

סבי הזקן נהג תמיד לומר "זיבן האט ניט פֶאַרשטיין די הונגער", כלומר, שהשָׂבֵעַ לעולם לא יבין את הרָעָב, אז למחייתי אני עובדת כפובליציסטית וז'ורנליסטית ואף מקפידה על תזונה עשירה בפחמימות, חלבונים, שומנים, כולסטרול טוב, קצת כולסטרול רע והרבה פירות יבשים. אבל אני גולשת... איפה היינו? אה כן, רציתי לספר לכם שלא מזמן העורך צלצל אליי, ככה בהפתעה, ואמר לי "בתי! כבר ערב יום הכיפורים ואני מבקש שליחה שפיטרת אותך. יצא לי מאד לחשוב הרבה ולהבין שהאכלת חתולים בכניסה לבניין והגעה למערכת עם שיער סגול אינן סיבות קבילות לפיטורי עובד/ת, ככה שאת מוזמנת לחזור לעבודה - ויש לי כבר משימה עיתונאית חשובה בשבילך!"

מה-אני-אגיד-לכם? מרוב התרגשות התחלתי לצרוח בפולנית ולהשליך חפצים על נקטרינה לוי-עסיס שבדיוק ישבה אצלי לכוסית קוניאק

מצוננת



לבכות או לצחוק, הם רק צריכים אהבה ואנחנו לא תמיד מצליחים לדעת ולהעניק להם את מה שהם צריכים. ואחרי שביאסתי אתכם אמש לאסוציאציה הבאה:

מה בעצם אנחנו צריכים?
1.9 - היום הראשון של חזרה למסגרות הארוכות (לא ספציפית. תירגעו, רעיונית). חודשיים שלמים היינו אחד בתוך יבנו של האחר. ללא קייטנות. היה לנו טוב ביחד. אודה ולא אבוש. הפגישה המחודשת בסופו של "היום הראשון" הייתה מוזרה. כמו פגישת אוהבים לאחר פרידה ממושכת. מבטים, נגיעות ומילות אהבה ואז, הו אז הגיעה הארוחה: הפסקת החשמל (שכונת בר לב שולטת) אויבת המזגן והטלוויזיה. עת ניסיתי להתקשר על המרצפות הספוגות חודשיים של הזנחה, צפיתי חסרת אונים ומיוזעת בקריסת המערכות של חמשת ילדי. לא יודעת מהיכן אזרתי את הכוח ונפלטנו לבריכת השחייה. כשחזרנו אחרי ארבע שעות, החשמל עדיין לא שב, בתוך הבית כבשן, ובתוך הלב חממה, ישבנו כולנו במרפסת וליקטנו שאריות בריזה, לבעלי המזל מאיתנו הייתה סוללה במכשיר. האחרים נעו על הגבול הדק בין שיגעון רע לשיגעון!! מהסוג הטוב, מנסים לשמור על שיווי המשקל. ואז פתאום חשבת. מה אנחנו צריכים בעצם? מה אני צריכה? "אני לא צריכה כלום!!!" צעקתי ממרפסת הפנטהאוז המפואר למרחב האווירי.

כי כל האוכל במקרר כבר נמס והתקלקל, והילדים הפסידו את הפרק הסופני של "גרוויטי פולס", ואין לי מה לעשות חוץ מלשבת במרפסת עם פירות אהבתנו הבאוושים (מזיעה) והמתוקים. וחוף מזה כלום. יש לי הכול. תודה. הבא בתור.

אבל אז (עברנו לזמן אחר ולאסוציאציה אחרת), כשהילדים מבקשים ממני דברים חומריים וכשאני חושקת בעוד רכישה, אני מבינה שעם כלום אי אפשר לקנות במכולת וזה מבאס אותי ממש. כי אם אני לא צריכה כלום חוץ ממה שבאמת יש לי (את האהבות שלי), למה יש לי עוד כל כך הרבה? ולמה כל הזמן אנחנו רוצים עוד? ואיך אנקה את הנשמה מכל הקליפות? ואז נתפס לי הגב והצטננתי.

ענבל פויר כנעני

הגב שלי נתפס ואז חליתי בצינון (כן! צינון זאת מחלה). זה נמשך כבר כמה ימים וזה מוריד אותי ביגון שאולה. אז כ-500 מילה מחזקות ומרוממות לקראת השנה החדשה על חשבון נפש לעצמי, הכלה של אחרים ומחילה לעצמי ולאחרים לא יהיו לנו היום. מה כן יהיה? רק השוכנת במרומ יודעת (או היקום או צירוף המקרים או האם לעזאזל יש אמת מוחלטת?!). אז ב-מם וב-נון של אנשים מצוננים הרי אני מקנחת את האף המחשבתי והנפשי שלי כאן לפניכם (נא הכינו ממחטות).

אתחיל בווידי, שנים שלא קינחתי את האף לפני אנשים אחרים. התביישתי, זה היה נראה לי אישי מדי ומגעיל מדי (עבר לי). היו לי טקטיקות משיכה באף. הייתי אורבת לרעשים בכיתה ואז הייתי מתנפלת עליהם במשיכת אף מהגיהינום. אני מנצלת את הרגע המרגש הזה בו אתם יודעים עוד פרט חשוב על חיי וממשיכה בצעד (שפעם היה) קליל לאסוציאציה מהמשפט הקודם:

הילדים של כולנו:

יש מצב שאחד מהילדים שלנו מתבייש לקנח את האף ומאמץ אסטרטגיות למשיכת הירוק הזה במעלה צינורותיו. והוא לא מספר לכם ולא לאף אחד, ואולי יום אחד תהיה לו בעיה קשה או קלה בסינוסים ואולי מאחורי גבו קוראים לו נזלת.

ואולי הילדה של מי מאיתנו בודדה בבית הספר או שמעליבים אותה ממש או שמתביישת בתיק שלה או בכריך שלה או באחים שלה או בכתב שלה או בבגדים שלה או בקול שלה או בדעות שלה רחמנא ליצלן.

העולם של הילדים בלעדינו רצוף המון דברים טובים ו/או רעים שאין לנו מושג מהם.

ואולי כשמי מהם פוגש את מי מאיתנו, הוריו, מי בבגין מי בשכונת בר לב, מי במדרכות ומי בחצץ, מי בשתיקה ומי בחפירה. והם רק צריכים חיבוק או

משפחה מבוקשת | משפחת ישראל

טל (35) שירה (33) עומר (7) נטע (5) ניצן (שנה)



היא שירה, גדלה בפתח-תקווה למשפחה דתית, אחות קטנה לשלושה בנים. היום מפצה על משקעי הילדות עם בית של בנות. למדה בבית ספר אולפנית "ישורון" והדריכה בבני עקיבא. בצבא הייתה קצינת הוראה ופיקדה על קורס המש"קיות, תקופה שהייתה משמעותית לגביה. אחרי השחרור נסעה לחו"ל. אחרי שהכירה את טל ויצאו תקופה, עברו לבאר-שבע ללימודים, שם למדה מנהל עסקים עם התמחות במימון. כעבור שנתיים התחתנו. בבאר-שבע גרו במעונות ושם נולדה עומר. לאחר ארבע שנים בבאר-שבע עברו לפתח-תקווה. היום עובדת ב"לאומי קארד" ברמת-גן כאחראית על האשראי העסקי. **הוא** טל, נולד וגדל ברחובות למשפחה דתית, בכור לשני אחים בנים. למד עד כיתה ח' ברחובות ובט' עבר לישיבה תיכונית באפרת - תקופה מדהימה מבחינתו, עם הרבה חברים קרובים עד היום. לאחר התיכון עבר למכינה בעצמונה כשעוד הייתה בגוש קטיף. שנה שלמה בילה בים, בחוף הכי יפה בארץ. בצבא שירת בנח"ל וסיים כקצין בחטיבה הצפונית בעזה. אחרי הצבא נסע קצת לחו"ל לטייל לבד. בבאר-שבע למד הנדסה, תעשייה וניהול ואחרי הלימודים התחיל לעבוד כסטודנט ב"תעשייה האווירית". לאחר כמה שנים עבר לתחום של תוכנה ברובוטיקה ב"תעשייה האווירית", במקביל השלים תואר שני במדעי המחשב במרכז הבינתחומי הרצליה. **הבנות עומר** (כיתה ב') - בת בכורה טיפוסית, רגישה, חכמה ויצירתית. **נטע** (גן "ארז") - שובת, לב, חייכנית, קלילה ומצחיקה. **ניצן** ("אגדת גן") - קונדסית, ילדה שלישית - שורדת. **היכרות** הכירו במרץ 2003 על ידי חברה משותפת (גילוי נאות, היא אחת המראיינות). שירה ואורית חברות ילדות וטל שירת איתה בחטיבה הצפונית בעזה. לאחר חפירות מרובות והפצרות מצד השדכנית, הסכימו להיפגש.

שירה: "בפגישה הראשונה הייתה בעיה אחת, הנעליים שלו! הייתי רגילה לבחורים עם סנדלי שורש וחולצות גיבורים והבחור מגיע עם נעליים מבריקות של חתונות. זה הדיר שינה מעיניי. בסוף החלטתי לתת עוד צ'אנס לנעליים, והשאר היסטוריה..." טל: "פספסנו קטע חשוב, היא סיננה אותי ביום הדייט, וגם אחרי". אחרי שעברו את משוכת הדייט השני כבר לא היו הרבה התלבטויות. ולמרות שנסעו כל אחד בנפרד לחו"ל עם השחרור מהצבא, חזרו זה אל זה ומשם לא נפרדו דרכיהם. שירה: "אנחנו אנשים מאוד שונים: טל מסודר, חושב קדימה, אני הפוך". **איך הגיעו ל"קשת"/למזכרת בתיה?** כבר כשעזבו את באר-שבע חשבו על מזכרת בתיה, אבל לקח להם כמה שנים. טל: "לשירה היה נראה שזה מעבר להרי החושך". לפני שעומר עלתה לכיתה א' קיבלו את ההחלטה לעבור ואפילו הביאו לכאן גם את אח של טל. שירה מספרת שהחוויה בגן של עומר בפתח-תקווה הדגישה בפניהם את הצורך לחפש מקום אחר. שירה: "היה 'יום ירושלים' בגן ועומר כתבה משאלה שאבא יהיה צדיק ואימא תשים כיסוי ראש. זה היה לי עצוב, כי אני גדלתי בפתח-תקווה וזה לא היה ככה". טל: "היה חשוב לנו מקום עם אוכלוסייה טובה ולא דתית סטנדרטית, כי עם זה קשה לי להסתדר". **תחביבים** טל: "אין תחביבים כשיש ילדים". שירה אוהבת לשיר ולנגן וללכת להופעות חיות. טל: "הטכנולוגיה, העבודה והתחביב מעורבים אצלי זה בזה". שירה: "לפעמים טל חוזר הביתה ואומר: 'אני לא מאמין שמשלמים לי על זה'". **בילוי משפחתי מועדף** נוסעים הרבה לטיולי אוהלים, ים ובריכה. **מה השריטה שלכם?** טל: יקיצה טבעית בשב בבוקר. שירה: מסננת סדרתית. **מה יכול להפיר את שלוותכם?** טל: מעגלי היכריות וראיונות לעיתון "קשת"... (ולמי שדואג, למראיין שלום). שירה: השעון המעורר ב-5:45. **משהו מפתיע לגלות עליכם** טל: מצייר לפעמים וגם לוקח חלק מרכזי בעיצוב הבית. שירה: מכירה את כל מילות שירי "הביטלס" ושירי שנות השישים והשבעים. **חוויה משפחתית משמעותית** הלידות, והלידה של ניצן במיוחד, כי זו חוויה משפחתית שעברו עם שתי בנות גדולות יחסית. **מוטו משפחתי** קודם כול תהיה בן אדם. **תרומה לקהילה** שירה בצוות באל"י ובהנהגה הכיתתית. **שלוש מילים על...** טלוויזיה - בסדר, כל עוד זה במידה. צמחונות - מעורר מחשבה. אלוהים - "חלק מהחיים שלנו" **חלומות לעתיד** שירה: בן... טל: יותר זמן בבית, כרגע זה נראה קצת כמו חלום. **חלום משותף:** לעשות רילוקיישן לארצות-הברית.

מראיינות: רויטל רגב ואורית קרנובסקי נוסמן

תחשבו לרגע

ילדים יקרים, בחידת הציורים שלפניכם מסתתרים ביטויים מפרשנות בראשית ונח. כדי לגלות את הביטויים, יש למחוק או להחליף אותיות בהתאם להוראות שמתחת לציורים. בהצלחה!

